

Erasmus ösztöndíj-pályázat

A Budapesti Műszaki Főiskola (BMF) Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karának híradástechnika szakirányon tanuló hallgatója vagyok. Sokszor láttam az Erasmus ösztöndíjra buzdító hirdetéseket, plakátokat, de a tanulmányi eredményeimet figyelembe véve, sosem mertem még gondolni sem, hogy akárcsak csekély esélyem is lehetne egy külföldi tanulmányi ösztöndíjra. Míg nem egyszer a Nemzetközi Képzési Ügyek Központjának vezetője, későbbi kari koordinátorom bejött az évfolyamom egyik előadására, hogy jelentkezésre lelkesítsen sorstársaimmal. Én a tanulmányi eredményeim miatt hezitáltam, a többiek pedig inkább a nyelvtudásukat nem vállalták. Márpedig a külföldi tartózkodás alapfeltétele a bizonyos szintű nyelvtudás. Bár elméleti nyelvtudásom volt, a társalgás sosem volt az erősségem, ezért tartottam a szóbeli szintfelmérőtől, de belevágtam. Jelentkeztem, pályáztam, és elfogadtak. Így volt alkalmam 2007 tavaszi félévét (*Hamburgban Sommer Semester*) márciustól augusztusig 5 hónapon át, a főiskolámról úttörőként és egyedülként Hamburgban eltöltenem.

Hamburg Németország északi részén, *Schleswig-Holstein* és *Niedersachsen* (Alsó-Szászország) tartományok között, az Északi-Tengerbe (*Nordsee*) ömlő *Elba* (*Elbe*) folyó kiszélesedésénél felépített szabad

hanzaváros (*Freie und Hansestadt*) és egyben tartomány, városállam. 1,75 millió lakosával Budapestnyi népességű, de területileg csaknem 1,5-szer akkora. A főváros, Berlin után Németország 2., az Európai Unió 7. legnagyobb városa, a legnagyobb európai város, amelyik nem főváros. Forgalmas nemzetközi kereskedelmi csomópont hatalmas kikötőrendszerrel, amely a 2. legnagyobb Európában és 9. a világon. Észak-Németország kereskedelmi és kulturális központja. A város központi részének számít a főpályaudvar (*Hauptbahnhof*) és

környéke, a pályaudvart és a Városházát (*Rathaus*) összekötő, Váci utca-jellegű *Mönckebergstraße* – amelyen az éppen restaurálás alatt állt *Sankt Petri* templom

is magasodik –, és a *Spitalerstraße*. Itt található a *Jungfernstieg*, Németország legelőször leaszfaltozott utcája, a *Binnenalster* partján, amely a város nagy

csónakázótavának, az *Alster*nek a belvároshoz tartozó déli, „belső” része. A

külső résztől (*Außenalster*) egy híd választja el. Hamburgot keresztül-kasul szelik a csatornák, ezért több mint 2500 hídjával Európa hidakban leggazdagabb városa. Több hídja van, mint Velencének, Amszterdammak és Londonnak együttvéve! Az *Alster* tótól északra terül el a város legnagyobb parkja, a hatalmas erdővel, füves területekkel és tóval rendelkező, pihenésre és sportolásra kitűnően alkalmas *Stadtpark*, ahol a *Planetarium* is található,

amelynek tetejéről szintén csodás kilátás tárul a környékre. Hamburgot egyébként Európa és a világ egyik „legzöldebb” városának is mondják. A *Stadtpark*-tól északra helyezkedik el a *Flughafen* (légikikötő), azaz a repülőtér, amely mellett a *Lufthansa Technik* repülőgép-javító és –karbantartó csarnokai kaptak helyet. A Városházától a kikötő felé közeledve találhatunk a város 5 „főtemploma” (*Hauptkirche*) közül kettőt. A világháborúban lebombázott öreg *St. Nikolai*-t, amelynek csak a tűz során megfeketedett tornya áll, és a legnépszerűbb *St. Michaelis*-t. Minkettő tornyába fel lehet menni lifttel 3

euróért. Az Elba mentén található a vörös téglás, zöld tetős öreg városrész,

a *Speicherstadt*, és mellette építik a jövő városnegyedét, a *HafenCity*-t. Az *Elba* mentén a tenger irányába továbbhaladva találjuk az álló múzeumhajókat, a *Cap San Diego*-t és a *Rickmer Rickmers* vitorlást, majd a

kikötő személyszállító központját, a *Landungsbrücken*-t, a vasárnap reggel 5 és

10 óra között piacnak helyet adó halpiac terét (*Fishmarkt*) a vásárcsarnokkal (*Fishauktionshalle*), ahol

koncerteket tartanak és főként sörözők találhatók. A part mentén sétálva ezt követik a „Beachclub”-ok, mint a *Hamburg del Mar* vagy a *Strand Pauli*, amelyek homokkal terített, napozóágyakkal és pálmafákkal ellátott szórakozóhelyek. Az Elba partján áll még egy érdekes, hajó formájú irodaház, utána pedig az *Elbstrand* terül el keskeny homokpartjával. A fürdés itt megengedett az óriási hajók járta folyóban. A túloldalon az óriási területű, konténerekkel és darukkal zsúfolt, de rendszerezett gigantikus rakodókikötő helyezkedik el, ahová az Elba alatti öreg alagúton (*Elbtunnel*), lift segítségével gyalog, kerékpárral, és autóval is át lehet menni. A város határában pedig az *Airbus* repülőgépgyár légbázisa található. Egyébként a városban nem alakulnak ki nagy dugók, és teljesen átszövik széles kerékpárutak és járdák, tehát mindenhová el lehet jutni biciklivel. A vadonat új kerékpárok nagyon drágák, és ha éppen gurulóképes állapotban van egy, akkor 30 euró körüli áron cserél gazdát. A Landungsbrücken közelében van a vigalmi negyedéről és focicsapatáról híres *St. Pauli* kerület központja. A szórakoztató negyedben a *Reeperbahn* és a *Große Freiheit* nevű utcákon színházak, éttermek, kocsmák, bárók, klubbok, szex shopok, piroslámpás házak és egy piroslámpás utca (csak 18 év feletti férfiaknak) váltják egymást, tömegeket odavonzva. Ide tartozik még a *Hans-Albers Platz* nevű tér a szórakozóhelyeivel, ahol örömlányok árulják szolgáltatásaikat a nekük megtetsző férfiakat megszólítva vagy megragadva. Egy másik, szolidabb szórakoztatónegyed *Sternschanze*, ahol éttermek, kávézók és bárók találhatóak. Itt, a TV-torony (*Fernsehturm* vagy *Heinrich-Hertz-Turm*) közelében terül el a kicsi *Sternschanzenpark* Európa legnagyobb víztornyával. (*Wasserturm*). Szintén itt ér véget a Reeperbahn-tól kezdődő, rengeteg különböző fajta virágnak és növénynek otthont adó, tavakkal, vízeséssel, szökőkutakkal tarkított *Planten un Blomen* park. Hosszan sorolhatnám még a nevezetességeket és látnivalókat, mint pl. az *AOL-Arena* és a *Color Line Arena (CoLinA)*, a *Miniatur Wunderland (MiWuLa)* – a világ legnagyobb modellvasút-parkja, vagy a hamburgi állatkert, a *Hagenbeck Tierpark* az *Aquariummal*, de én sem láttam mindent, és azt hiszem ízelítőnek ez is bőven elegendő.

Azért Hamburg mellett döntöttem, mert *Németország* köztudottan műszakilag nagyon fejlett, és azon belül csak itt találtam angol nyelvű képzést az iskolám partnerintézményei között, mivel én csak angol nyelven beszélek. Később megtudtam, hogy tényleg ez az egyetlen hely az országban, ahol angol nyelven is oktatnak egyetemen, legalábbis az én szakterületemen. Az egyetem a *Hochschule für Angewandte Wissenschaften (University of Applied Sciences)* a szállásomtól 10 perc sétára, a *Lohmühlenstraße* nevű *U-Bahn* megállónál

található. Az *Information and Electrical Engineering (IE)* karra jelentkeztem az *Information Engineering* angol nyelvű képzésre. A karok változatos épületegyütéséből csak 2 épületben jártam: a gazdasági kar és egyben főépület (A *Haus*)

egyedi tervezésű üveglétesítményében, ahol az épület formájából kifolyólag az elős lift csak a 2-5. emelet között jár, a többi értelemszerűen a teljes épületben; illetve a tanszékeim épületében, amely a legnagyobb és legmagasabb az összes közül. A földszinten található egy egész nap nyitva lévő kávézó-büfé, az első emelet pedig a menzáé (*Mensa*), amely viszonylag alacsony áraival elég népszerű.

Fogyaszthatunk az állandó és alkalmi ételekből egyaránt, széles a saláta és desszertkínálatuk. A leggazdaságosabb megoldás azonban kétségkívül az ételmeiszerüzletekben való vásárlás utáni otthoni fogyasztás. A tanszékeim 2. emeletén kapott helyet a 2-es számú könyvtár (az 1-es az A épület 7. emeletén van) és egy papír-írószerek bolt, ahol a fénymásoláshoz lehet kredittel feltöltött kártyát is vásárolni. Az oktatás napi bontása 3 óras blokkokban történik reggel 8:10-11:25, 11:55-15:25 és 15:40-19:10, kétszer 1,5 órában, köztük félórás szünettel, amibe egy ebéd a menzán pont belefér. A laboratóriumi órák ellenére – ahol mindent előkészítenek tanárok a méréshez – számomra az oktatás erősen elméletinek hatott, és egy-egy alkalommal viszonylag nagy anyagrészt fogott át. Osztálytársaim között akadt német is, de főként keletről érkeztek: Indiából, Kínából, Vietnámból, de volt pl. bolgár, román, svájci, stb. Nagyon barátságosak, de nem túl közvetlenek, és ők is nehezen nyitnak az idegen felé, a

németekről nem is beszélve. Így hát nem sikerült velük közelebbi kapcsolatot kialakítanom, segítséget kapnom.

A közlekedés vonattal, az *S-Bahn* és *U-Bahn* hálózattal a legpraktikusabb, amelyek hol a föld alatt, hol a földfelszínen, hol pedig felette, magasvasútként szelik át a várost. Ez a leggyorsabb, behálózzák szinte az egész várost, és minden jelentősebb csomópont közelében van megállójuk. Jelentős a nappali és éjszakai buszhálózat is, de ritkán volt rá

szükségünk. Érdekes, hogy az Elbán (*Elbe*) közlekednek hajók, amelyek a tömegközlekedés részét képezik, tehát vonaljeggyel vehetők igénybe, így érthető, hogy népszerűek a turisták között is. Az Erasmus diákok még kiutazás előtt postán megkapják az egész város területére és minden tömegközlekedési eszközre, sőt a környékbeli városokba való utazásra is érvényes féléves diákbérletet a diákigazolvánnyal, az egyetemi tájékoztató füzetet és egy várostérképet. Igaz, hogy előtte át kellett utalni az árát, 204 eurót.

Március 1-jén, csütörtökön későn este érkeztem Hamburgba az *AirBerlin* légitársasággal *Nürnberg*en keresztül, átszállással. Ekkor repültem másodszor, így aznap este kétszer is. A cél és a légitársaság azonos volt az első repülési élménnyel, mert egy éve tudtam, hogy ide szeretnék jönni *Erasmus* ösztöndíjjal, és tavaly (2006-ban) nyáron alkalmam nyílt egy hosszú hétvégét éppen Hamburgban töltenem, gyárlátogatás okán a *Lufthansa Technic*-nél és az *Airbus*-nál. Úgyszólván feltérképeztem a terepet. Akkor egy diákcsoporttal voltam – 14-en voltunk –, úgyhogy nem nagyon figyeltem, hogy mikor, hol és mit kell tenni a repülés folyamán. Ezúttal egyedül voltam, tehát elolvastam mindent, követtem a tájékoztatót és a jelzéseket.

Késő este fél 10 körül szállt le a repülőgépem a hamburgi repülőtéren. Először úgy volt, hogy kijön értem valaki a repülőtérré, és elvisz a kollégiumba, ahol az egyetem foglalt számomra szobát. Úgy alakult azonban, hogy az illető nem ért rá akkor este, ezért a tanszék vezetője felajánlotta, hogy fogjak taxit, kérjek számlát, és majd kifizetik. Csütörtök este 10 óra után ért a taxi a kollégiumhoz, ami a német *Studierendenwerk* hálózat tagja, és a *Gustav-*

Radbruch-Haus névre hallgat a *Borgfelder Straße 16* szám alatt, *Borgfelde* kerületben, a *Berliner Tor* közlekedési csomópont közvetlen közelében. Található itt egy tűzoltóállomás (*Feuerwehr*) is. A kollégium a *Hotel Berlin* mellett van, egy megállóra a legfőbb közlekedési csomópontnak mondható, a belvárosban álló főpályaudvartól (*Hauptbahnhof*) és 10 perc sétára a *HAW* egyetem épületegyüttesétől. A *Berliner Tor Center* magas épületei már a város távolabbi pontjairól is irányadóak. Egyébként a város nagy részére a néhány emeletes (5 emelet körüli) lakástömbök a jellemzőek, csak néhány ezektől 2-szer 3-szor magasabb épület és épülettömb található. Családi házakat csak a peremkerületekben és a városhoz csatolt falvakban találhatunk, de nem igazán jellemzőek.

A kinti koordinátorommal e-mailen keresztül tartottuk a kapcsolatot. Tőle kaptam a telefonszámot is, hogy kit kell hívjak a szállás miatt, amikor a kollégiumba érek. A bejárati ajtóban felhívtam, beengedett, elvezetett a

szobámhoz, odaadta a kulcsot, elmondta a legfontosabb tudnivalókat, és közölte, hogy hívjam nyugodtan, mindenben rendelkezésemre áll a kolumbiai fiatalember.

A kollégium egy kisebb, és amögött egy nagyobb épületből áll. Én a nagyobb, úgynevezett *Hochhaus* épület 3. emeletén egy ötszobás, 2 fürdőszobás, erkéllyel, konyhával, és afféle étkező-nappalival rendelkező lakásrészben kaptam szobát. Voltak még 3, 7 és 11 szobás lakrészek is, de úgy érzem jól jártam, ez pont ideális volt. Amikor megérkeztem, három lakótárs fogadott, az ötödik szoba üresen állt. Volt 2 lengyel lánylakótársam, akik az őszi félévre jöttek, és már csak 1 hónapjuk maradt hátra, illetve egy szintén lengyel származású, de 5 éves kora óta, 15 éve az Egyesült Államokban élő fiú. Nagyon segítőkészek voltak, sokat segítettek a beilleszkedésben, és megkönnyítették azt. Ekkor még nem is sejtettem, mennyi közös élményünk lesz majd, és milyen sokat jelent, hogy számíthatunk egymásra. Mivel aznap késő este érkeztem, másnapra maradt, hogy pénteken bejelentkezzem a kollégiumi irodában (*Hausverwaltung*), illetve a kerületi hivatalban (*Bezirksamt*), ami 6 €-ba került.

Miután elhelyezkedtem és kipakoltam, megkíséreltem beüzemelni a notebookomat (laptop), hogy használhassam az internetet a kollégium hálózatán keresztül. Regisztráltak, és tudtam is internetezni 2 vagy 3 órán át. Azonban valószínűleg vírust kaptam, amit a vírusirtó program blokkolt is, de a vírussal együtt az egész internetkapcsolatomat is blokkolta, úgyhogy nem tudtam élni ezen szolgáltatás adta lehetőséggel. 2 hónapig jártam után, de senki nem tudott segíteni rajtam, se a kollégium rendszer-adminisztrátora, sem az egyik tanársegéd az egyetemen. Csak az operációs rendszer újratelepítése segített, azonban a telepítőlemezt otthon hagytam. Megkértem édesanyám, hogy adja fel postán, és az egyik otthoni barátomat is, hogy tegye fel az internetre. Így oldódott meg ez a problémám 2 hónap elteltével. Addig az egyetemen található, ún. *PC Pool* nevű internettermekben tudtam használni a világhálót, miután megigényeltem és megkaptam a regisztrációs kódot. A tanulság: ha saját számítógépet használunk, készüljünk fel a legrosszabb eshetőségre is, és vigyük magunkkal a legszükségesebb telepítőlemezeket.

Lakótársaim már az elején megmutatták a környéket és az éjszakai életet, középpontban a hamburgi vigalmi és piroslámpás negyeddel. Mindjárt az első hétvégén debreceni diákokkal is megismerkedtem a vonaton, akikkel aztán később is többször találkoztunk. Hétfőn aztán az egyik lengyel lakótársam – mivel már beszélt németül – segített nekem számlát nyitni a város legnépszerűbb bankjánál, a *Hamburger Sparkasse*-nál (*Haspa*). (A leggazdaságosabb, ha az ösztöndíjat egy kinti bankszámlára utalják át. Így egyösszegben megkaptam kb. 1 hónappal a kikerkezésem után, persze azután, hogy haza-e-maileztem a szükséges adatokat.) Még aznap jelentkeztem a tanszéken a tanszékvezetőnél és a koordinátoromnál. Azonban akadt egy kis problémám. Itthon először úgy gondoltam, hogy ha kimegyek, akkor a

szakdolgozatomon fogok dolgozni, ezért csak azt vettem fel, és így küldtem el a tanulmányi szerződést. Később azonban meggondoltam, és úgy döntöttem, hogy úgymint vannak itthon is tantárgyaim, és azokat kell előbb teljesítenem, ezért felvettem az itthoni tantárgyaimnak megfelelő hamburgi tárgyakat, amiket itthon elfogadnának, és elküldtem a módosított tanulmányi szerződést. Csakhogy az utóbbit nem kapták meg, csak az elsőt, ezért magyarázkodnom kellett, hogy kint mit is szeretnék tanulni. Viszont változás történt az órarendben is. Az interneten talált információk alapján felvett 3 tantárgyam közül 2 mester képzésben indult, míg én még alapfokú képzésben tanultam. Bár felajánlották, hogy a tanárok és a koordinátorom hozzájárulásával ezeken is részt vehetek, az egyik már az elején nagyon nehéznek bizonyult, míg a másik – bár nagyon érdekes volt – 2 féléves tantárgy volt, és a diákok csak a 2. félév végén kapnak értékelést és kreditpontot, de még csak akkor kezdték az 1. félévet. Kiderült, hogy az interneten található tanterv már a jövőre vonatkozott, és a következő tanévtől volt érvényes. Ezért ki kellett találnom, hogy milyen órákat látogassak, és mi felelne meg az otthoni tárgyaimnak. A kommunikáció is akadozott a hazai intézményemmel, mert nem minden e-mail-emre és kérdésemre kaptam választ. Végül is ráérzésre választottam 2 másik tantárgyat. Az egyik tantárgyat a 2. félévről, a másik kettőt a 6. félévről választottam. A tavaszi félév március 2. hetében kezdődött. A félév végi vizsgaidőszak július első 2 hetében van – ezért is hívják németül nyári félévnek (Sommer Semester) –, azonban egy hónappal a vizsgák előtt tudtam meg, hogy a 6. féléven a vizsgák kb. 2 héttel korábban vannak, valószínűleg azért, mert a diákoknak a bachelor dolgozatukkal is el kell készülniük és megvédeniük azt. Ráadásul azt is később tudtam meg, hogy 2 tantárgyam szervesen összetartozott, és egyben értékelték őket. A műszaki tárgyaim vizsgái írásbeli feladatmegoldások voltak, 2-szer 1 óra, köztük 10 perc szünettel. Az angol kommunikációs vizsga szintén írásbeli volt, 90 perces, de a szorgalmi időszak alatt kellett egy 15 perces vizuális kiselőadást tartani műszaki témában, ami 50 %-kal beleszámított a vizsgajegybe.

Az első tanítási hét előtti vasárnap az Erasmus-os vendégdiákok számára szerveztek egy ismerkedési programot, amit egy reggeli és ebéd közti megoldással (ún. *brunch*, kb. breakfast-lunch) indult, ahol ettünk, ittunk, beszélgettünk, ismerkedtünk egymással, majd az érdeklődők számára bowlingozással folytatódott. Ez egy féléves programsorozat első állomása volt, amelyet 2 helyi, hamburgi diák szervezett a HAW-ra érkezett Erasmusos hallgatóknak. A lakótársaim révén és a kollégium bárjában megismertem más diákokat is, akik szintén az ösztöndíjprogrammal érkeztek, így már nem idegenként mentem az 1. alkalomra sem. Ekkor pedig találkoztam 2 magyar lánnyal is, akik az egyetem egy másik telephelyén laktak és tanultak. Rajtuk keresztül is alkalmam nyílt megismerni diákokat Európa különböző országaiból. Lakótársként kaptunk még egy francia fiút, a lengyel lányok távozása után pedig 2 német lányt. Ők is csak kb. 2 hónapig maradtak, és egy szintén francia és egy

izraeli lány Jeruzsálemből követte őket. A kb. 2 hetente adódó közös programokon kívül a már megismertekkel függetlenül is sok időt töltöttünk együtt, vendégül láttuk egymást, sütögettünk a szabadban, együtt mentünk városi rendezvényekre, együtt jártunk szórakozni, és néhányszor utaztunk is együtt. A félév végén megosztottuk egymással a felvételeinket és az elérhetőségünket, és a szervezőktől is kaptunk egy összeállítást a közös rendezvényekről. Egyike voltam az utolsó hazautazóknak a megismertek közül, úgyhogy sok barátot elbúcsúztattam. A lakásban is egyedül maradtam, míg a távozásom előtti estén kaptam még egy német lakótársat.

Mind a kollégium, mind az egyetem ill. a sportcsarnok-hálózat számos sportolási lehetőséget és szabadidős tevékenységet (pl. különféle táncokat) kínál, csak győzzük anyagilag, hiszen mindegyikre be kell fizetni havonta vagy hosszabb időre előre, akárcsak a nyelvtanfolyamokra. A kollégiumban is van egy kis tornaterem, ahová tollaslabdázni jártam majdnem minden szerdán egy helyi diák szervezésében, ami ingyenes volt.

A kollégium alagsorában (-2. emelet) található még zeneszoba, fitnessszoba és mosókonyha (*Waschküche*). A városközponttól távol, a város szélén található egymás mellett egy hatalmas *Bauhaus* lakásfelszerelési bevásárlóközpont és egy *Ikea*. Nem tudom, miért látogat el oda mindenki, vagy hogy ez a hagyomány hogyan alakult ki, de a legtöbb esetben, amikor valaki a mosodába igyekezett, nagy ikeás szatyorral cipelte a szennyest. Minden ottlakó egyetlen kulcsot kap, amely nagyon értékes, és állítólag sokba is kerül, ha elvesz, mivel az nyit mindent: a kollégium bejárati ajtaját, a lakásajtót, a szobaajtót és a mosókonyha ajtaját. A mosógépek használata 1 € 70 centbe és a mosószerbe kerül, de aki úgy gondolja, 1,5 €-ért szárítógépet is használhat. A kb. 500 lakóra 9 mosógép és 5 szárítógép jut. Az egyik lengyel lánylakótársamnak volt egy pillangó ruhaszárítója a lakásban, de amikor elutazott, elvitte magával. Ezért én is vettem egyet, és mindenkorai amerikai lakótársam kifizette a felét, mert együtt használtuk. A félév végén természetesen otthagytuk, mivel egyikünk sem tudta magával vinni.

A kollégium aljában van még egy bár is, ami a helybeliek ismerkedési és szórakozási helye csócsóval és biliárdasztallal, és minden kedden és pénteken van nyitva. Az italok árai itt a diákok számára is elfogadhatóak. Ettől olcsóbban már csak a folyosón található italautomatában és a nagyobb áruházakban található. Nincsenek olyan nagy vegyes bevásárlóközpontok, mint nálunk pl. a Tesco, Auchan, Cora, stb. Csak kis és közepes üzleteik vannak. Ár alapján sorrendben a legolcsóbbtól kezdve: *Aldi*, *Lidl*, *Penny Markt*, az azóta *Real* névre keresztelt *Wal Mart*, *Rewe*. Vannak viszont hatalmas, elsősorban divatárut, ruházati cikket, sportfelszerelést és különálló üzleteket tartalmazó bevásárlóközpontok, mint a pl. a *Karstadt*, *Europa Passage*, főként a *Mönckebergstraße* és *Spitalerstr.*, valamint a *Jungfernstieg* környékén. Van egy óriási, 6 emeletes *Saturn* műszaki áruház is a főpályaudvar mellett. Az üzletek

vasárnap és ünnepnap zárva tartanak, kivéve a Reeperbahnon található Penny Markt és Lidl. Amikor kiutaztam, úgy találtam, hogy az árak kb. másfélszeresei, kétszeresei az itthoniaknak, de mire hazaértem, a különbség elhanyagolhatónak tűnt. Persze meg lehet mindenhol találni az akciós és gazdaságos termékeket.

Egyébként Hamburgban sem minden tökéletes. Bár én nem dolgoztam, többektől hallottam, hogy ott is legalább olyan nehéz megkeresni a szükséges anyagiakat, mint itthon. Nappal az emberek többnyire békések, nyugodtak, nyugodtan is vezetnek, nem alakulnak ki kimondott közlekedési dugók. Amikor azonban leszáll az est (ami a nyári hónapokban később következik be, mint nálunk, és a nyár közepén a látóhatár dereng éjszaka, és nincs teljes sötétség), sok örült fazon vág neki az éjszakának, a legörültebb dolgokat kitalálva. Sok homoszexuális ember is található is. Az italfogyasztás igencsak jelentős, és sok részeg ember jár az utcákon alkoholos itallal a kezében, sok hulladékot termelve, és úton-útfélen vizelve. Nehéz dolga lehet itt a köztisztaságiaknak a rengeteg szemét eltakarításában, a nagy mennyiségű cigarettacsikket is beleírte, a cigaretta magas ára ellenére. Az időjósok dolga sem könnyű. Feltehetően a tenger közelsége miatt az időjárás nagyon gyorsan változik. A szél általában fúj, de nagyon ritkán van nagyobb szélvihar. Esőre bármikor lehet számítani, naponta többször is, de nyáron többnyire csak felhős az idő, viszonylag kellemes 15-25 °C hőmérséklettel. Márciusban még elég hűvös volt, áprilisban és májusban már jó volt az idő, és kb. május vége hozta meg az esős időszakot, alkalmanként 15 °C alatti hőmérséklettel is. Tehát esernyővel, pulóverrel és egy vékony eső- ill. széldzsekivel készülni kell.

Úttörőként remélem hozzájárultam leírásommal hamburgi tapasztalataimról egy hozzávetőleges kép kialakításához. Persze ez még csak egy ember szemszöge, mindenki másképpen éli át még ugyanazt a dolgot is. További kérdés és információ esetén elérhető vagyok a szilagyi.zoltan@gmail.com e-mail címen. Köszönöm a türelmet!

Szilágyi Zoltán

Befejezésként pedig következzen még néhány fénykép:

A Berliner Tor megálló környéke a Berliner Tor Center és az IBM épületegyüttesével

A Városháza, azaz a *Rathaus* és az előtte elterülő tér, a *Rathausmarkt*

Az évente 3-szor a *Sankt Pauli* piactéren, a *Buncker* mellett felállított *Dom* vidámpark

A *St. Pauli* focipálya és sportklub mellett álló *Bunker*, és mellette a háttérben a TV-torony (*Fernsehturm*), amely Hamburg legtöbb pontjáról látható

A *Queen Mary 2*, a világ legnagyobb óceánjáró luxushajója, amely évente többször is a város vendége nagy ünneplések közepette, rengeteg turistát és helybelit vonzva